

Nygårdskirken 3. marts 2024, kl.10.30

Tekst: Johannesevangeliet 8,42-51

Salmer: 756; 634; 481; 336; 192, v.7; 557

Kristus – beskyt os med kærlighed og sandhed! Amen.

Tilliden er truet – især i forhold til politikere og autoriteter og andre der holder på deres magt ved at dække sig bag bortforklaringer. Der er så mange løgne – det er så mange *forskellige* sandheder: Fake news og konspirationsteorier, propaganda og polarisering. Krigen og magtkampen raser – i verden og på nettet – og enhver krigs første offer er sandheden: Hvad og hvem skal man stole på? Når man én gang er blevet svigtet og løjet for, så sidder frygten *fast* i én: Frygt for at falde udenfor normen, frygt for at blive isoleret fra fællesskabet – frygt for at blive forladt. Den frygt kan få én til at opgive sin egen kritiske fornuft og deponere sit personlige ansvar i lommerne på nogen, der er stærkere, smartere, rigere, sjovere: For at få lov at høre *til*, føle sig inde i varmen, giver man de stærke *ret* i det, *de* kalder sandhed, hvad enten det er i

familien, i partiet, i Facebookgruppen eller i terrornetværket. Vores længsel efter accept – vores behov for støtte og varme kan får os til at leve med løgnen, indtil den også bliver vores sandhed. Vi er villige til at støtte de løgne, som giver os selv behagelige fordele – selv om de løgne kan gøre os til krænker og mordere. Det kan være behagelige løgne der siger, at man jo alligevel ikke kan redde hele verden, så man må tænke på sig selv. Behagelige løgne om, at et menneske kan stå *alene*, hæve sig over andre og være *fri* for at *skyld* nogen noget. Sandheden er jo at vi er afhængige af hinanden; sammenhæng med andres liv, med hele klodens liv, er selve vores livsvilkår. Sandheden er at vi ikke overlever uden den sammenhængskraft, der hedder kærlighed. For hver gang jeg tager plads og behagelighed til mig selv, tager jeg muligheder fra andre, det avler had og vi bliver fjender. Det er som med redningsbåden, der er ved at synke, fordi der er for mange om bord – hopper du selv ud og drukner, eller skubber du en anden ud og overlever? At overleve er at pådrage sig skyld! Det er vores uundgåelige vilkår - vi kan ikke undgå at svigte

hinanden. Derfor må kærligheden hele tiden komme til os med sin tilgivende kraft og genoprette fællesskabet og give os mod til at vende om fra dødens vej og fortsætte på livets vej. Derfor har vi brug for Jesus! For han er kærligheden: Han ofrede sig for at give os andre nye livsmuligheder! Jesus er sandheden: Guds sandhed om dig og mig der nøgternt siger, at vi er skyldige og ikke kan være andet, fordi vi er skabt med rummets og tidens begrænsning. Løgneren er at se bort fra tid og rum og konsekvenserne af vores ansvar og valg. Løgneren er at vi skal redde os *selv* og lade andre sejle deres egen sø. Sandheden er at Jesus redder os – netop fordi vi ikke selv kan. Fordi vi er skyldige – og vi er elskede! Derfor bliver vi reddet, tilgivet, får givet nye livsmuligheder! Selv om vi splitter hele Jorden ad, kalder mørket for lys og løgneren for sandhed, så bliver Jesus ved med at lyse i mørket som et sandhedens fyrtårn: Hans lys viser vej gennem løgnens mørke og ødelæggende magt. Hans kærlighed holder livet sammen for os i al evighed.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.